

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4803/2022
30.03.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића, Мирјане Андријашевић, Надежде Видић и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Кукурековић, адвокат из ..., против тужене Општине Штрпце, коју заступа Драган Вељковић, адвокат из ..., ради исплате потраживања из радног односа, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3817/2022 од 31.08.2022. године, у седници већа одржаној дана 30.03.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3817/2022 од 31.08.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Нишу Гж1 3817/2022 од 31.08.2022. године у ставу првом изреке и пресуда Основног суда у Лесковцу П1 307/2022 од 02.03.2022. године у ставу првом и другом изреке, тако што се **УСВАЈА** тужбени захтев тужиоца и обавезује тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 9.038,04 динара, и то:

- за 2018. годину за јануар износ од 1.380,52 динара, за март износ од 181,60 динара, за мај износ од 1.280,15 динара, за јул износ од 81,23 динара, за август износ од 1.280,15 динара, за октобар износ од 1.280,15 динара и за новембар износ од 81,23 динара,

- за 2019. годину за јануар износ од 3.173,01 динар, све за законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате, као и захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05бр.120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 4.161,54 динара, и то: за 2018. годину за јануар износ од 610,73 динара, за март износ од 38,73 динара, за мај износ од 610,73 динара, за јул износ од 38,73 динара, за август износ од 610,73 динара, за октобар износ од 610,73 динара и за новембар износ од 38,73 динара, те за 2019. годину за јануар износ од 1.602,43 динара, све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ решења о трошковима парничног поступка садржана у делу става првог изреке пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 3817/2022 од 31.08.2022. године и у четвртном ставу изреке пресуде Основног суда у Лесковцу П1 307/2020 од 02.03.2022. године, тако што се одбија захтев тужене да јој тужилац исплати трошкове поступка у износу од 27.000,00 динара, а обавезује се тужена да

тужиоцу на име трошкова првостепеног и другостепеног поступка исплати износ 62.712,00 динара у року од осам дана од пријема пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужена да тужиоцу на име трошкова ревизијског поступка исплати износ од 30.140,00 динара у року од осам дана од пријема пресуде.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П1 307/2020 од 02.03.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде штете на име разлике између припадајуће минималне и исплаћене зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године исплати укупан износ од 9.038,04 динара и то: за 2018. годину за јануар износ од 1.380,52 динара, за март износ од 181,60 динара, за мај износ од 1.280,15 динара, за јул износ од 81,23 динара, за август износ од 1.280,15 динара, за октобар износ од 1.280,15 динара и за новембар износ од 81,23 динара, за 2019. годину за јануар износ од 3.173,01 динар, све за законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да на име накнаде штете у висини разлике између припадајућег и исплаћеног додатка на зараду према Закључку Владе РС 05 бр.120-335/2007-14 од 25.12.2008. године, за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године, исплати укупан износ од 4.161,54 динара, и то: за 2018. годину за јануар износ од 610,73 динара, за март износ од 38,73 динара, за мај износ од 610,73 динара, за јул износ од 38,73 динара, за август износ од 610,73 динара, за октобар износ од 610,73 динара и за новембар износ од 38,73 динара, за 2019. годину за јануар износ од 1.602,43 динара, све са законском затезном каматом почев од последњег дана у месецу за претходни месец па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, утврђено је да је повучена тужба тужиоца против тужене ради исплате на име накнаде штете због неисплаћених трошкова превоза за долазак и одлазак са рада. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у укупном износу од 27.000,00 динара у року од осам дана од дана пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 3817/2022 од 31.08.2022. године, потврђена је пресуда Основног суда у Лесковцу П1 307/2020 од 02.03.2022. године у ставу првом, другом и четвртном изреке и жалба тужиоца одбијена као неоснована. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован, захтев тужене за накнаду трошкова састава одговора на жалбу.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је због погрешне примене материјалног права изјавио ревизију, са предлогом да се сходно члану 404. ЗПП, иста размотри као изузетно дозвољена.

Тужена је доставила одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености ревизије сходно члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), Врховни касациони суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији тужиоца ради уједначавања судске праксе, па је на основу члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући правилност побијане одлуке сходно члану 408. ЗПП, Врховни касациони суд је оценио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у спорном периоду био у радном односу на неодређено време код туженог у звању виши сарадник. Решењем туженог број .. од 03.05.2006. године, одређено му је наведено звање и разврстан је у четврту платну групу са коефицијентом од 9,30 и увећањем од 0,50% за сваку годину стажа. Решењем тужене број .. од 12.11.2019. године, тужилац је распоређен у Одељење за ... на послове ... у звању сарадник. Исплату зараде тужена је вршила према наведеном решењу. Утврђена зарада по основу радног ангажовања тужених на КиМ увећана је за 50% по основу Закључка Владе РС. Налазом и мишљењем вештака економско-финансијске струке, утврђена је тражена разлика зараде и то у висини разлике између минималне зараде и основне зараде за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године, у износу од 9.038,04 динара и разлика у висини такозваног „косовског додатка“ за период од 01.04.2017. године до 31.12.2019. године у износу од 4.161,54 динара.

На основу овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је оценио да је тужиоцу зарада исплаћена уз увећање од 50%, на који начин је укупно реализована зарада већа од минималне. Сагласно наведеном првостепени суд је оценио да тужилац неосновано потражује утужену разлику.

Другостепени суд је прихватио правну аргументацију првостепеног суда па је применом члана 104. став 1, члана 105. став 1. и члана 107. став 1. Закона о раду, и члана 5. и 6. Закона о платама службеника и намештеника у органима аутономне покрајине и локалне самоуправе и Закона о буџету Републике Србије, оценио да је жалба тужиоца неоснована.

Врховни касациони суд није прихватио становиште другостепеног суда, јер је оценио да је оно засновано на погрешној примени материјалног права.

Сходно Закону о платама службеника и намештеника у органима Аутономне покрајине и локалне управе („Службени гласник РС“, бр. 113/17 и 86/19), у члану 5. став 2. регулише право на исплату минималне зараде. Осим тога, сходно Закључку Владе Републике Србије 05 бр. 120-335/2007-14 од 25.12.2008. године и Закону о буџету Републике Србије тужиоцу припада право на увећање припадајуће зараде у висини од 50% месечно. Према налазу судског вештака према утврђеном коефицијенту тужиоцу је плата обрачуната у мањем износу од минималне зараде и на тај износ плата је увећавана за 50% месечно. Такав обрачун је противан цитираним прописима. Тужилац имао право на исплату минималне зараде и на увећање од 50% обрачунато на тај износ. Исплаћена укупна зарада тужиоца у спорном периоду мања је од износа који се добија обрачуном и применом минималне зараде уз увећање исте за 50% месечно, сагласно чему је закључак нижестепених судова донет погрешном применом материјалног права.

У складу са датом правном аргументацијом, сходно члану 416. став 1. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Одлука о трошковима првостепеног и другостепеног поступка донета је сходно члану 165. став 2. у вези са чланом 153. став 1. чланом 154. став 1. и чланом 163. ст. 1. и 2. ЗПП, а њихова висина одмерена је у износу од по 9.000,00 динара за састав тужбе и један образложен поднесак, 8.000,00 динара за трошкове вештачења, по 10.500,00 динара за приступ адвоката на два одржана рочишта и 6.000,00 динара за приступ адвоката на једно неодржано рочиште, судске таксе на тужбу, првостепену одлуку, жалбу и другостепену одлуку у износу од по 2.428,00 динара, односно укупни трошкови првостепеног и другостепеног поступка тужиоцу су досуђени у износу од

62.712,00 динара, одмерено према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама, а одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова поступка.

Трошкови ревизијског поступка тужиоцу су досуђени у износу од 18.000,00 динара на име састава ревизије, судске таксе на ревизију у износу од 4.856,00 динара и судске таксе на ревизијску одлуку у износу од 7.284,00 динара, односно укупни трошкови у износу од 30.140,00 динара, према Тарифи о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

Туженој не припада право на накнаду трошкова ревизијског поступка јер састав одговора на ревизију није била нужна радња за одлучивање у ревизијском поступку, па је применом члана 165 ЗПП одлучено као у ставу петом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић